

De levende billeder er dog meget svære for ikke at sige umulige at visualisere i en bog. I "Drømmebilleder" fremstilles bevægelsen via en række på hinanden følgende 'stills', der præsenterer et forløb. Derved afhjælpes problemet delvist, men selve oplevelsen af bevægelse lader dog stadig meget tilbage at ønske. Her er et godt bevis for det trykte mediums begrænsninger.

En anden anke i den forbindelse er, at billederne fremstår i sort/hvid, da farverne, som Fausing også fremhæver i sine analyser, spiller en meget væsentlig rolle i billedsymbolikken. Men det er naturligvis et problem, der bunder i økonomiske overvejelser ved udgivelsen og ikke i et overset element i billedanalysen.

De ovennævnte indvendinger er krakilske i forhold til min helhedsopfattelse, at "Drømmebilleder" er en imponerende og fascinerende bog, som i kraft af sin bredde og dybde giver megen inspiration til billed- og receptionsanalysen. Bogen er naturligvis beregnet på at skulle læses kronologisk i sin helhed med henblik på at få det store overblik, og det er absolut anbefalelsesværdigt. Men man kan sagtens læse enkelte kapitler løst fra helheden og alligevel få udbytte af dem.

TRYLLELYGTEN - Levende papirer om levende billeder.

Tidsskrift, uregelmæssigt.

kr. 50,- til Foreningen Tryllelygten, c/o Palle Schantz Lauridsen, Saxogade 1¹, 1662 København V. Giro 7 46 37 74 - vil strække til et par numre. Nr. 1 udkom i december 1986, det nyeste, nr. 3 i december

1987, hver på mellem 100 og 120 tætte sider.

Anmeldt af: Helge Krarup, Johannesskolen.

Tryllelygten har fået navn efter *laterna Magica*. Det blev igangsat, fordi der manglede et forum for arbejdet med de levende billeders teori. De første numre kom som gratis udveksling mellem teoretikere, der havde kontakt med hinanden - fra tredje nummer, er det baseret på medlemskontingent. Det vil udkomme, når læserne har fyldt siderne med bidrag. - Et meget sympatisk tidsskrift med duft af undergrund.

"De levende billeders teori...", ja, megen teori, meget teoretisk og som sådan tungt, naturligvis. Ubrugeligt i undervisningen hvis man her tænker på noget, eleverne skal læse eller noget, man kan basere sin undervisning på, direkte. - Men meget brugbart og velkomment som spark i kranlemassen, forstyrrelse af billedet, koks i kullissen. Inspirerende fordi ens studietids - eventuelle - teorier holdes i live. Og derfor frustrerende, hvis det er lang tid siden, man har læst om semiologi, Christian Metz og hans pumpestok.

Her bringes oversættelse af Metz: *Historie/diskurs*, Barthes: *Tekst-teori*, og Gilles Deleuze. - Her er et dejligt interview med Metz, hvor han fastslår, at film ikke er et system, men system; ikke er en kode, men en flerhed af koder i tilblivelse. - Her er artikler, ofte opgaver fra Filmvidenskab, af Niels-Aage Nielsen, Jens Toft, Palle Schantz Lauridsen, Lennard Højbjerg, Flemming Søgaard Sørensen, Stig Hjarvard, Peter Larsen, Vibeke Vogel, Michael Lumholdt - om bl.a. film og psykoanalyse, receptionsforskning, postmodernisme, billedanalyse, filmsemiologi og videokunst. - Her er analyser af Panser-krydseren Potemkin, af Blade Runner,

Betty Blue og andre - muligvis - postmoderne film og af videokunst.

Analyserne kan bruges som konkret bevidsthedsrokker for en filmunderviser. Artiklerne om postmodernisme giver overblik over dette vaklende begreb. Der opstilles tre betydninger: Postmodernisme som tidsepoke, som holdning og som stilart/stilblanding. - Andre steder kan man læse, at den æstetiske dimension - som den materialistisk baserede semiologi forkastede: kunsten som et idealistisk begreb - at den æstetiske dimension må tages i betragtning: Dét, der får betydning i kraft af oplevelsen, grundet på subjektive erfaringer. - Receptionsanalytisk konstateres det, at den enkelte modtager selv udvælger de elementer af en film/tekst, som er centrale for ens liv. Hvordan kan samtidigt gyldige receptioner udspringe af en og samme tekst? Når alle receptioner ikke kan være gyldige? Det er gennem kompetensen, vi må finde netværket af meninger i et værk.

Videokunsten tager Vibeke Vogel sig af. Mens film og TV arbejder med en gengivelse af en optaget virkelighed, har vi en helt ny situation med videokunst, der anvender digitaliserede og computer-genererede billeder. DVS. artificielle billeder, der ikke har et analogt, indeksikalt forhold til virkeligheden. Hun bygger på en spændende Jens Toft-artikel, der diskuterer, om film og TV og video bruger samme "sprog".

Jeg må i den forbindelse indvende, at når der tales om film, TV og video - her og andre steder, nu og de sidste 20 år - mangler der kendskab til, hvad der er foregået indenfor eksperimenterende film, både i værkerne og i teorien. Man kender ikke diskussionerne, der er ført i Undercut, Filmculture, Afterimage o.a. tidsskrifter af Peter Kubelka, Peter Gidal, Malcolm LeGrice, Stan Brakhage o.m.a. Det er karakteristisk, at Toft og andre eksplicit ser bort fra eksperimentalfilm; hvis der tales om avantgarde, synes man at tænke på 20'erne, og der er altså sket ikke så lidt siden da. - Vogel ser også bort fra eksperimen-

talfilm, og indenfor videokunsten: feedback og mixed media. - I de forskellige diskussioner om postmodernisme savner jeg inddragelse af f.eks. den centrale chok-effekt, som er fælles for såvel post- som modernisme.

Det er så mine indvendinger som eksperimentalfilm- og videokunstfreak. Overfor andre sider af Tryllelygten står jeg som den uvidende, der med glæde begiver mig ind i lygtens skær, selvom det ikke er sikkert jeg lader mig lede af lyset. - Er man nysgerrig og vil man følge teoriens forsøgsvisse bevægelser, er Tryllelygten et vigtigt sted.

Robert C. Allen (ed): Channels of Discourse. Television and Contemporary Criticism. Methuen, 1987, 310 s., ca. kr. 150,-. (Paperback).

John Fiske: Television Culture. Methuen, 1987, 353 s., kr. 167,- (Paperback).

Anmeldt af: Ib Bondebjerg, lektor ved Institut for Film, TV og kommunikation, Københavns Universitet.

Den australsk-amerikanske medieforsker John Fiske er formodentlig, sammen med sin ofte tro følgesvend John Hartley, velkendt i det danske mediemiljø. Allerede i 1981 oversatte Kim Schrøder deres fælles bog Reading Television (Fjernsynets sprog), der fremtræder som et ambitiøst forsøg på at sammentænke semiotiske og kultursociologiske teorier om mediet, konkrete programmer og receptionen. Et forsøg på at samle og reformulere en kritisk medieteori med henblik på